

idetmindste delvis for Spøg. Jeg skal altsaa ikke komme dybt ind paa denne Kritik (Fischer: Spiere!), men kun tillade mig den Bemærkning, at selv om det var en Spøg, var det en meget uheldig Spøg. Den var uheldig, fordi den i sig selv sin Form var vanstelig, selv for Thingets Medlemmer at opfatte som saadan, og endnu vansteligere vil det vistnok være for dem, der kun have Tidenden til deres Veiledning. Det ærede Medlem kunde da let ved den Spøg have bidraget til, at en alvorlig Udgiftskonto vilde blive uberettiget forhøjet. Men denne Spøg var desuden uheldig i anden Henseende, jeg tror for det ærede Medlem selv. Det ærede Medlem kan ikke tillade sig en Spøg, der ikke hviler paa Alvor, og under Forudsætning af, at denne Spøg hviler paa Alvor, tror jeg, at den antyder en for et saa fremragende mangeaarigt Medlem af Thinget ikke let forsvarelig Mangel paa Kjendskab til Landbrugsstandens indre og ydre Væsen. Med denne Bemærkning skal jeg forlade de nævnte Udtalelser af det ærede Medlem for med nogle faa Ord at omtale min Tillid til det nuværende Brandsyn. Jeg vil ganske vist indrømme, at det, hvad Formaliteten angaar, kan lade Noget tilbage at ønske ved Udførelsen af sit Hverv, men jeg tror ikke, at dette sker paa Realitetens Betsfotning. Det er vistnok almindelig bekendt, at vore Brandsogedkredse ere ganske smaa, ja, der er vistnok i Reglen en Kreds i hver By. Man kender gjensidig hinanden; man kender hinandens Paalidelighed og hele Forhold, og naar Synet altsaa kommer til en Mand, hvis Paalidelighed er almindelig bekendt, og som Ingen drager i Tvivl, og spørger ham, om der er nogen Feil ved hans Stofsen, og han da svarer enten Ja eller Nei, saa kan Synet, uden at se hans Stofsten, vide, at det forholder sig, som han siger. Det Kjendskab, som jeg har til Tilfynsmændene, er for mig en tilstrækkelig Garanti for, at Synet er tilfredsstillende. Jeg stemmer altsaa imod Loven. Det er min Overbevisning, at de mulige Mangler, som maatte være tilstede, meget lettere og meget hensigtsmæssigere overfor de eiendommelige Forhold ville blive afhjulpne uden Lovgivningsmagtens Initiativ. Jeg tror forøvrigt, at dette vil være garanteret saavel i Selvholdelsesdriften — om jeg saa maa sige — som i Befolkningens praktiske og sunde Sands, samt tillige i den Fællesinteresse, som er tilstede ved den solidariske Forbindelse imellem Brandsforsikringskassernes. Jeg stemmer altsaa imod Loven, idet det dog ikke er min Hensigt dermed at ville tilkjendegive noget som helst Mistillid overfor den høitærede Justitsminister i Anledning af hans Fremsettelse af Lovforslaget.

Formanden: Jeg kan ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa, at naar Forretningsordenen foreskriver, at ved Slutningen af en

Sags 3die Behandling skal Lovforslaget i dets Helhed sættes under Forhandling, saa er Meinungen dermed nærmest den, at der skal gives ærede Medlemmer Leilighed til at udtale sig for og imod Lovforslaget i det Hele, saaledes som det nu er kommet til at foreligge, men derimod ingenlunde den, at Leiligheden skulde benyttes til at komme tilbage paa Enkelthederne i Lovforslaget og da allermindst paa de Stridspunkter, som tidligere have fundet deres Afgjørelse, thi saa vilde jo det Hele let blive en Gjentagelse af, hvad der allerede var færdigt.

Clausager: Jeg skal fatte mig i Korthed, idet jeg strax kan erklære, at det ogsaa er min Bestemmelse i Rigshed med, hvad vi hørte af den sidste ærede Taler, at stemme imod Lovforslaget. Ved 2den Behandling havde jeg Haab om, at denne Lov skulde faae en saadan Stiftelse, at jeg deri kunde have fundet fornøden Betryggelse mod Ildbrandstilsælde, navnlig med Hensyn til Redning af Meinesser og Dyr, hvilken Betryggelse jeg dog nødvendig vilde have til at gaa saa vidt, at man skulde paabyde Foranstaltninger, som ikke alene antaas for overskødig, men tillige for til en vis Grad skadelige. Jeg er bleven saa meget mere bestyrtet i min Opfattelse af det Uheldige i Lovens første Paragraf, som jeg for kort Tid siden i et af vore første Blade har læst en Udtalelse af en sagkyndig Mand, som temmelig bestemt erklærede Foranstaltningen med Hensyn til Tagets Fastbinding med Jerntraad for ikke betryggende og for i det Hele temmelig uheldig. Jeg kunde maaste nu, efterat jeg har hørt Forhandlingen og tænkt nærmere over Sagen, være mere tilbøjelig til at tro, at Sikringen lettere eller idetmindste heldigere lod sig udføre ved stærke Iblgittere over Dørene, men dette kunde maaste ogsaa findes at være u hensigtsmæssigt og uilstrækkeligt fra en vis Side, og jeg er ialtfald enig med den ærede sidste Taler i, hvad han udtalte om de Kviste, som flere Steder findes paa Udbygninger eller paa Bygninger, der benyttes til Stalde. En saadan Kvist, som er forsynet med en Yuge, der benyttes som Indførselssted af Hø og Straa, har jo idetmindste den Nytte, at selv om den ikke naaer op i Høide med Bygningen af Taget, selv om den maaste kun naaer et Par Alen op over Murens øverste Kant, saa vil dog den Tagrykning, som fremkommer paa Kvisten, være istand til, naar det øvrige Tag strider ned, at lede det ned paa Siderne, saa at det glider ned i skraa Retning til begge Sider af Døren. Jeg tror, at det vilde være det Heldigste, om dette blev mere almindeligt. Forøvrigt skal jeg ikke trætte det høie Thing længere, da der jo nu allerede er talt udførlig om flere Enkeltheder, men slutte med at gjøre en lille Bemærkning til den ærede Ordfører. Under Sagens 2den Behandling dadlede den